

Kandırılmanın Psikolojisi: "Abi Adamların 160 Ülkede Okulları Var"

Mücahit Gültekin

<http://islamianaliz.com/yazi/kandirilmanin-psikolojisi-abi-adamlarin-160-ulkede-okullari-var-3377>

Bu hareketin İsrail'le bir sorunu yoktu. Amerika'yla bir sorunu yoktu. Ülkemizde daha önce de darbeler olmuş; darbecilerle bir sorunu olmamıştı. Her ne zaman mustazafların bir sese, bir soluğa, bir duaya ihtiyacı olsa; bu hareket müstebkirlerin yanında saf tutmuştu. İçimizden bazıları buna bizzat yaşayarak tanıklık etmişti. Şimdi ise "hizmet" diyor, başka bir şey demiyorlardı. "Muhterem Hocaefendi" diye başladılar mı, tutabilene aşkolsun!

17-25 Aralık operasyonları ve 15 Temmuz darbe girişiminin ardından pek çok siyasetçi, düşünce adamı ve kanaat önderi peşi sıra FETÖ tarafından kandırıldıklarını açıkladı. Fethullah Gülen grubu hakkında İslami kesim, azınlık bir kaç grup hariç, 1980'lerdeki ve 1990'lardaki düşüncelerini değiştirdiler; 2000'li yıllardan sonra "Cemaat"i ya desteklediler, ya onlara yakın durdular ve sıcak mesajlar verdiler ya da bizatihi bu gruba entegre oldular.

Bu noktada özellikle Atasoy Müftüoğlu'nun müstesna duruşunu ayrıca zikretmek gerekiyor. Bu savrulmayı gören Atasoy Ağabey, 15 yıldan beri yazdığı kitaplar ve yaptığı konuşmalarla herkese çok açık, çok net, çok keskin uyarılarda bulundu. Şüphesiz, bu tehlikeye dikkat çeken başkaları da oldu.

Şunu belirtmeliyim: Amacım eski defterleri karıştırmak değil. *"Daha önce böyle demiyordunuz ama!"* gibi bir şeye girmek hiç değil. Amacım; gözümüz nasıl karardı, ne oldu da kulaklarımız duymaz oldu, nasıl oldu da ayartıldık, bunun muhasebesini yapmaya çalışmak.

***

Kandırılmak insani bir şeydir. Ama bunun pek çok kez olması, uzun yıllar devam etmesi ve üstelik toplumun önünde giden insanların kandırılıyor olması; en önemlisi de faturasının bu denli ağır olması üzerinde düşünmemiz gereken önemli bir husustur.

Ben de kimi arkadaşlar gibi, eş-dost-arkadaş muhabbetlerinde ısrarla FETÖ'nün bizi nasıl kandırdığını değil, bizim nasıl olup da kandırılabilmediğimizi konuşmamız gerektiğini söyleyip durdum.

Öyle ya, bir mikrop bünyeye gelip yerleşmişse savunma sisteminde bir sorun var demektir. Bir terör eylemi olduğunda ilk konuştuğumuz "istihbarat zafiyeti" değil mi?

Öncelikle eleştiriye açık olmadığımız gerçeğini vurgulamak durumundayız. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, FETÖ'ye ilişkin uyarılar/eleştiriler önceki yıllarda yapılmadı değil. O zaman, bu eleştirileri göz ardı etmeye ve bizi kandırılmaya yatkın hale getiren zafiyetlerimiz nelerdi? Bunların bir kaçına değinmek istiyorum:

1. Müslüman kamuoyunu bu eleştirilere kapalı hale getiren pek çok sebep var. Ama temel sebeplerden biri, uyarıları yapan kişilerin/grupların adam yerine konmamasıdır. Çünkü İslami kesimin o dönemlerde "adam yerine koyma kriteri" oldukça değişmişti. Bu eleştirilere muhatap olan kişiler genellikle; *"Kardeşim adamlar işi biliyor. Sistematik ve disiplinli çalışıyor. Her şeyin ardında bir bit yeniği aramayın yahu!"* dedikten sonra konuyu, kendilerince şu soruyla kapatıyorlardı:

"Peki, sen ne yapıyorsun kardeşim? 5 tane adam 10 yıldır aynı şeyleri konuşup duruyorsunuz. Adamlar 130 ülkede (bu zamanla 140, 150, 160 oldu) okul açmış iş yapıyor. Peki, sen ne yapıyorsun?"

Bu *"Sen ne yapıyorsun?"* sorusu, ezici bir sorudur. Aslında bir soru değildir: *"Boş boş konuşma!"* anlamına gelen bir çeşit ayar vermedir.

Örneğin, *"Ya abi, öyle söylüyorsun da bu adamları CIA destekliyor."* deyip *"Öyle olmasa..."* diye devam etmek istediğinde karşıdaki kişi: *"Abicim, geç bunları artık ya... Şu komplo teorilerinden vaz geçin artık ya..."* şeklinde lafi ağzına tıkayıverirdi.

2. Fethullah Gülen hareketi pek çok kişi ve grubu kandırdı çünkü hemen herkes onlara "özen-tiyle" bakıyordu. Hemen herkes onlara benzemeye çalışıyordu. Benzemeye çalıştığınız kişinin/grubun yanlışını görebilir misiniz? Bizim için "başarmak" çok önemliydi ve bu grup nasıl başarılacağına ihtişamlı bir örneğiydi. *"160 ülke"* denildi mi, başka bir şey demeye gerek kalmıyordu. Bu "160 ülke" argümanı fena halde ayartıcı/kışkırtıcı bir argümandı. *"Neden, nasıl, niçin?"* gibi soruların hiç birinin ehemmiyeti kalmıyordu.

3. Gülen hareketine yönelen eleştirileri boğan bir diğer argüman ise "ahlak" argümanıydı.

"Yahu adamlar teheccüd namazına kalkıyor, diyorum. Biz sabah namazına kalkamıyoruz. Teheccüd diyorum; tespih, cevşen diyorum. Gerisini saymıyorum bile ..."

"Adamlarda sigara yok, başları önde, çalışkan, başarılı, edepli çocuklar."

Hem başarılı, hem de edepli! Daha ne istenebilirdi ki?

Son bir kuvvet, ezik bir şekilde *"Ama abi adamlar Amerika'yla iş tutuyor. CIA'yla..."* Bu cümle genelde bitmezdi, bitirilmesine izin verilmezdi. *"De git kardeşim işine."*, *"Yaw he he..."* ya da *"Ulaşamıyorsun ya, hemen mundar de! Hemen çamur at!"* anlamına gelen bir yüz ifadesiyle karşılık bulurdu. Bazen de açıktan söylenirdi...

4. Bir diğer argüman "Hocaefendi"nin kişiliği ve ilmiydi! Adam Allah aşkıyla yanıp tutuşan, gözyaşlarıyla kalbini yıkayıp temizleyen, dünyada bir tek dikili taşı olmayan, davası için evlenmemiş bir dervişi. Sadece derviş mi? Muazzam bir hatip, muhteşem bir âlimdi. Hem Batı'ya, hem müsbet ilimlere aşına, hem de geleneksel ilimlere vakıf. Hakkında Amerika'da, İngiltere'de bile en mutena üniversiteler tezler hazırlıyordu. "Hocaefendi" bırak Türkiye'yi, dünyaya mal olmuş biriydi. O artık bir insanlık değeriydi.

Böyle algılanan, böyle tanımlanan birisi için; 3 cümleyi bir araya getirmekte zorlanan, 3-5 kitap okumuş, bir okulu bile olmayan birinin söyleyeceklerinin hiç bir önemi kalmıyordu.

Çoğu zaman *"Tamam da üstad, bu adam kime hizmet ediyor?"* diyecek olurdun ama diyemez yutkunurdun. *"Tamam da üstad, adam zırt pırt Peygamberimizi rüyasında görüyor. Sanki Peygamberimiz de bunların cemaatindenmiş gibi anlatıyor"* diyecek olurdun ama diyemez yutkunurdun. Sen yutkunurken karşıdaki devam ederdi: *"Abi adamların 160 ülkede..."*

5. Türkçe olimpiyatları vardı bir de... Adını bilmediğimiz, haritada yerini gösteremeyeceğimiz ülkelerden gelen zenci çocuklar, çekik gözlü çocuklar, sarışın mavi gözlü çocuklar şarkılar söylerlerdi. Norveçli bir çocuğun ağzından *"Ah kalbim"* şarkısını dinler, çoşardık. Etiyopyalı çocuğun *aksanlı Türkçesi* ne kadar da şirin gelirdi kulaklara...

2013'te Türkiye'de son yapılan olimpiyatlarda (olimpiyat ne demekse?) Tanzanyalı çocuklar *"Ankara'nın Bağları"*nı *"Tanzanya'nın Bağları"* diye uyarlamışlardı da ne de çok hoşumuza gitmişti! Stadyumu 150 bin kişi doldurmuş; 150 bin kişi de dışarıda kalmıştı. Aralarda nice ünlü kişiye mikrofon tutulmuş, "Barış elçisi" bu harekete selam gönderilmiş, "Cemaatin Türkiye için yaptıklarını" anlatmaya kelimeler kifayet etmemişti.

İnanılacak gibi değildi. Gerçekti işte. Başarmışlardı. Pakistanlı, Romanyalı, Endonezyalı, İzlandalı... çocuklar İstiklal Marşını söylüyorlardı. Hem de 10 kıtasını birden. Ne denilebilirdi ki, ne söylenebilirdi ki? Herkes, hepimiz "Hocaefendi"ye borçluyduk. Devletin yapamadığını onlar yapmışlardı işte.

Alkışlamaktan avuçlar şişerdi. Tüyler diken diken olur, gözlerden yaşlar boşanırdı.

Gelgelelim, Filistin işgal altındaydı. Her gün dünyada 24 bin kişi açlıktan ölmekteydi. Amerikan işgali Irak'ta 1 milyon kişinin hayatına mal olmuştu.

Olsundu. Kenyalı çocuk Türkçe konuşuyordu ya... Almanlara "kolbastı" oynamayı öğretmiş-tik ya.

Oynuyor, eğleniyor, coşuyor, gururlanıyorduk. *"Ama üstad..."* denilecek zaman değildi. Zaten kimsenin Amerika'yı, İsrail'i, CIA'yı duyacak hali de yoktu. Zaten *"Ama abi..."* diyenlerin sayısı da giderek azalıyordu.

6. Eleştirilere geçit vermeyen bir diğer argüman *"Alnı secdeye değen adamdan zarar gelmez"* argümanıydı.

Gelirdi; tarih boyunca pek çok kez gelmişti de...

Çünkü namaz Allah'tan başkasına boyun eğmemek, O'ndan başkasının önünde eğilmemektir. Namaz kötülükleri engelleyen bir ibadettir.

Bu hareketin İsrail'le bir sorunu yoktu. Amerika'yla bir sorunu yoktu. Ülkemizde daha önce de darbeler olmuş; darbecilerle bir sorunu olmamıştı. Her ne zaman mustazafların bir sese, bir soluğa, bir duaya ihtiyacı olsa; bu hareket müstekbirlerin yanında saf tutmuştu. İçimizden bazıları buna bizzat yaşayarak tanıklık etmişti. Şimdi ise *"hizmet"* diyor, başka bir şey demiyorlardı. *"Muhterem Hocaefendi"* diye başladılar mı, tutabilene aşkolsun!

Bunları hatırlatacak olsan kızarlardı. Yine de içinde birazcık şüphe kalanlar şu argümana sığı-
nırdı: *"Yahu Ergenekoncular mı gelsin? Alnı secdeye değmeyen adamlara mı bırakalım bu koltukları. Biraz insaf et kardeşim ya... Bu adamlardan zarar gelmez."*

Tarihin cilvesi işte, belki de Allah'tan bir uyarı; bugün alnı secdeli darbecileri, Ergenekoncu-
larla birlikte kovalıyoruz...

***

Üzerimize bombaların yağdığı, tankların sürüldüğü günden bu yana artık Fethullah Gülen hakkında, "Cemaat" hakkında ne söylemeniz mübah... Hatta bu konuda bir yarış var. Nedendir bilmiyorum ama "rahatsız edici" bir yarış; mahcubiyeti, muhasebeyi, tefekkürü, basireti örten bir yarış.

Suçumuzu görünmez kılan bir gürültü içindeyiz sanki.

Korkum şu ki; bizim öfkemiz olaya/kişiyeye/gruba yönelik. Bu olayı var eden, bu kişilik tipini var eden, bu grubu var eden dinamiklerle ilgilenmiyoruz. Kandırana öfkeliyiz ama bizi kandırılmaya yatkın hale getiren zaaflarımız hakkında bir toplumsal muhasebe yapmıyoruz.

Korku ve ümit arasında değiliz; öfke ve coşku arasındayız.

Acaba diyorum, nefsimizi tezkiye etme derdinde miyiz; yoksa nefsimizi temize çıkarma kaygısı mı taşıyoruz?

Kabul ediyorum; Türkiye 15 Temmuz gecesi bir dönüm noktası yaşadı. Allah'ın bir yardımı, bir hediyesi, bir lütfu olduğunu düşünüyorum.

Bu hediye beni tedirgin ediyor.

Bu lütuf "ne içindi?" diye soruyorum. Sadece maşayı değil, maşayı tutan eli de açık eden bu yardım, bizden ne istiyor?

Nasıl bir imtihanla karşı karşıyayız?

***

Bu arada Fethullah Gülen'i dün dinledim. Okul sayıları 170'e çıkmış...

***

Not: Türkiye'de son yapılan Türkçe Olimpiyatlarındaki "Tanzanya'nın Bağları" adlı şarkıyı [şuradan dinlemenizi öneririm. https://www.youtube.com/watch?v=3T_vrtHWMm0](https://www.youtube.com/watch?v=3T_vrtHWMm0)

Bu görüntüleri zihnimizin bir köşesinde, yaklaşık 6-7 ay sonra 17-25 Aralık operasyonları yaşanacağı bilgisini tutarak;

15 Temmuz gecesi yaşanan her bir anı da aklımızda tutarak izleyelim.

İzlediğiniz, bir Amerikan tarzıdır; defterinizi düzerken bile hem söyler, hem oynatır, hem coşturur, hem de alkışlattırır. Parasını da söke söke alır.

Bu görüntüleri izlerken bir de rejiyi "tebrik" etmeyi unutmayalım; 150 bin kişi içinden *Amerikan bayraklı kızı* bulup patronuna selam göndermeyi ihmal etmediği ve bize verdiği mesaj için...